

bcn
clàssics

Palau de la Música
L'Auditori

21/22

25
5
22

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Behzod Abduraimov
Andrzej Boreyko
Filharmònica de
Varsòvia

BCN Clàssics temporada 21/22

Palau de la Música Catalana

Behzod Abduraimov
Andrzej Boreyko
Filharmònica de Varsòvia

25 de maig de 2022 a les 20 h

Durada aproximada: 96 minuts amb mitja part

bcn
classics

Palau de la Música
L'Auditori

21/22

Witold Lutoslawski (1913 – 1994)

Petita Suite

11'

Fife (Allegretto)

Hurra Polka (Vivace)

Cançó (Andante)

Dansa (Allegro molto)

Serguei Rakhmàninov (1873 – 1943)

Concert per a piano núm. 2 en Do menor, op.18

35'

Moderato

Adagio sostenuto

Allegro scherzando

Pausa 15 minuts

Edvard Grieg (1843 – 1907)

Simfonia en Do menor

35'

Intèrprets

Behzod Abduraimov piano

Andrzej Boreyko director

Filharmònica de Varsòvia

Fitxa artística

Direcció

Boreyko Andrzej
Nowak Wojciech

Violí I

Bąkowski Krzysztof
Podemski Stanisław
Bogusiewicz Justyna
Jakobs Joanna
Kowalski Marian
Lewtak Jan
Marczyk Mateusz
Osiński Grzegorz
Ploch Krzysztof
Powidel Marek
Szałach Michał
Krystek Agata
Marut Mateusz
Piórkowska Marta

Violí II

Śnieżawski Bogdan
Dęga Dariusz
Kozyra-Dobrowolska Ada
Michalska Bożena
Panas Zuzanna
Sękowski Piotr
Smoczyńska Magdalena
Stokowska Anna
Trzcionkowski Krzysztof
Tuszyńska Natalia
Dettlaff Wiktoria
Lech Magdalena

Viola

Hodyr Marzena
Iwański Marek
Duż-Dymus Agnieszka
Henrych Katarzyna
Karwan Tomasz
Kuchna-Franco Iwona
Kułakowski Damian
Podłucka Agnieszka
Szczepański Krzysztof
Jarocki Radosław

Violoncel

Jaroszewska-Rajewska
Karolina
Gruszczyński Kazimierz
Szmyt Mateusz
Tomków Bogusław
Tondera Mariusz
Wais Angelica
Wołochowicz Jerzy
Skóra Wojciech

Contrabaix

Długokęcki Janusz
Kowal Karol
Jekielek Andrzej
Langiewicz Jakub
Kapelańczyk Krzysztof
Wadowski Mateusz

Flauta

Malicki Krzysztof
Gatniejewska Joanna

Oboè

Rojek Aleksandra
Lis Piotr

Clarinet

Wołczański Grzegorz
Elbe Dariusz

Fagot

Budejko Andrzej
Oczachowski Mariusz

Trompa

Czopka Gabriel
Otero Carneiro Daniel
Szebesczyk Aleksander
Duda Robert

Trompeta

Bednarczyk Krzysztof
Cholewa Dorota
Niepiekto Mariusz

Trombó

Sienkiewicz Andrzej
Cieślak Paweł
Kott Krzysztof

Tuba

Więdlak Arkadiusz

Percussió

Kamiński Daniel
Bielak Tomasz
Pruszkowski Paweł

Administració

Boniecki Tadeusz
Dębski Piotr

Tècnics d'escenari

Iżykiewicz Rafał
Śpiewak Tomasz

Behzod Abduraimmov

Behzod Abduraimov toca amb algunes de les millors orquestres, com ara la Philharmonia Orchestra, Los Angeles Philharmonic, Deutsches Symphonie-Orchester de Berlín, San Francisco Symphony, Cleveland Orchestra, Orchestre de Paris i Royal Concertgebouw Orchestra d'Amsterdam. Així mateix, col·labora amb destacats directors, com ara Valery Gergiev, Lorenzo Viotti, James Gaffigan, Jakub Hrůša, Santtu-Matias Rouvali i Gustavo Dudamel.

En recital ha tocat moltes vegades a l'Stern Auditorium del Carnegie Hall, al Queen Elizabeth Hall de Londres i al Concertgebouw d'Amsterdam. Recentment s'ha presentat amb la Chicago Symphony al 92nd Street. Altres auditoris han estat el Barbican, Spivey Hall, Vancouver Recital Sèries i Kölner Philharmonie. És artista regular als festivals d'Aspen, Verbier, Rheingau, La Roque Antheron i Lucerna.

Pròximament participarà en concerts amb la Filharmònica de Sant Petersburg, la Deutsches Symphonie-Orchester de Berlín, la Simfònica Nacional Danesa, l'Orchestre de la Suisse Romande, la Filharmònica d'Oslo, la Israel Philharmonic i la Pittsburgh Symphony. Oferirà recitals a l'Alte Oper de Frankfurt, a la Fundació Gulbenkian de Lisboa, a l'Amare Hall de l'Haia i al Conrad Center de La Jolla (San Diego).

El 2021 va sortir el seu últim enregistrament per a Alpha Classics, basat en un programa que inclou *Quadres per a una exposició* de Musorgski.

El 2020 va realitzar dos enregistraments: un amb la Lucerne Symphony Orchestra i James Gaffigan interpretant la *Rapsòdia sobre un tema de Paganini* de Rakhmàninov, a Vil·la Senar i en el mateix piano del compositor, per a Sony Classical, i un altre amb la Royal Concertgebouw Orchestra i Valery Gergiev interpretant el *Concert per a piano núm. 3* de Rakhmàninov per al segell RCO.

El 2018 es va gravar un DVD del seu debut als BBC Proms el 2016 amb la Münchner Philharmoniker i Gergiev. El 2012 va editar el seu primer CD, pel qual va obtenir el Choc de Classica i el Diapason Découverte.

Nascut a Taixkent, l'Uzbekistan, el 1990, va començar a tocar el piano quan tenia cinc anys com a alumne de Tamara Popovitx. El 2009 va guanyar el primer premi del Concurs Internacional de Piano de Londres interpretant el *Concert per a piano núm. 3* de Prokófiev. Va estudiar amb Stanislav Ioudenitch a Missouri, on és artista resident.

Andrzej Boreiko

La temporada 2021-2022 marca la seva tercera temporada com a director titular i artístic de la Filharmònica de Varsòvia. Entre els seus propers compromisos hi ha actuacions al Festival Eufonie, els concerts de la final del 18è Concurs Internacional de Piano Fryderyk Chopin a Varsòvia i la celebració del 120è aniversari de l'orquestra. També tenen previst realitzar una gira pel Japó i els Estats Units.

Actualment, en la seva vuitena i última temporada com a director titular d'Artis-Naples a Florida, el seu lideratge inspirador ha elevat el nivell artístic de la Filharmònica. Conclou el seu mandat com a director titular explorant les connexions entre l'art a través d'una programació temàtica interdisciplinària.

Entre els aspectes més destacats de les temporades anteriors es troben les grans gires amb l'Orquestra Simfònica Acadèmica Estatal de Rússia (a Hamburg,

Colònia, Frankfurt i Munic) i amb la Filarmonica della Scala (als festivals de Ljubljana, Rheingau, Gstaad i Grafenegg). Entre els compromisos com a convidat de les últimes temporades figuren actuacions amb la Filharmònica de Seül, l'Orchestra Sinfonica Nazionale della RAI i la Sinfonia Varsòvia (amb Piotr Anderszewski al festival Bridging Europe al Mùpa de Budapest), Mozarteumorchester Salzburg, Rundfunk-Sinfonieorchester Berlin, Frankfurt Museumsgesellschaft, les orquestres simfòniques de Sidney, Toronto, Seattle, Minnesota, San Francisco, Dallas i Detroit, així com la New York Philharmonic, la Chicago Symphony i la Los Angeles Philharmonic. El 2019 va dirigir la Cleveland Orchestra.

Gran defensor de les obres modernes, Andrzej Boreiko va dirigir les composicions de Victoria Borisova-Ollas en un ampli projecte de concert i enregistrament amb la Reial Orquestra Filharmònica d'Estocolm el 2017.

Ha estat director titular de la Jenaer Philharmonie, l'Hamburger Symphoniker, la Berner Sinfonieorchester, la Düsseldorfer Symphoniker, la Winnipeg Symphony Orchestra i la Belgian National Orchestra.

Orquestra Filharmònica de Varsòvia

Va fer el seu concert inaugural el 5 de novembre de 1901 en la recentment construïda sala de concerts, sota la batuta d'Emil Młynarski, cofundador, primer director musical i director resident de l'orquestra, mentre que la part solista va ser interpretada pel pianista Ignacy Jan Paderewski.

Ja abans de la Primera Guerra Mundial i en el període d'entreguerres, es va convertir en un centre de la vida musical de Polònia i en una de les principals institucions musicals d'Europa.

En els primers anys després de la Segona Guerra Mundial, els concerts de l'orquestra es feien en teatres i pavellons esportius. El 21 de febrer de 1955, es va traslladar a una nova seu (que va substituir la destruïda pels atacs aeris

alemanys) i se li va concedir l'estatus de Filharmònica Nacional. Sota el seu nou director titular, Witold Rowicki, va recuperar la reputació de la principal orquestra simfònica de Polònia.

Ha treballat intensament sota la batuta de grans directors titulars, com Bohdan Wodiczko, Witold Rowicki i, a partir de 1977, Kazimierz Kord. Entre el gener de 2002 i l'agost de 2013, Antoni Wit va ser-ne tant el director general com el director titular. A partir de la temporada 2013-2014, el càrrec de director titular el va ocupar Jacek Kaspszyk, i la temporada 2019-2020, Andrei Boreiko el va substituir en el càrrec.

En l'actualitat, la Filharmònica de Varsòvia gaudeix de popularitat i aclamació a tot el món. Ha realitzat més de cent quaranta gires de concerts en els cinc continents i ha actuat a les principals sales del món. Actua regularment en el Concurs Internacional de Piano Fryderyk Chopin de Varsòvia i en el Festival Internacional de Tardor de Música Contemporània de Varsòvia, grava per a la Ràdio Polonesa i la televisió estatal (TVP), així com per a segells discogràfics i companyies cinematogràfiques poloneses i estrangeres. L'Orquestra ha guanyat prestigiosos premis discogràfics: el Grammy el 2013 (i sis nominacions al Grammy pels enregistraments de les obres vocals i instrumentals a gran escala de Penderecki i Szymanowski), Diapason d'Or, ICMA, Gramophone, Record Geijutsu, Premi Clàssic d'Internet, Premi Clàssic de Cannes i Premi Fryderyk Chopin de l'Acadèmia Fonogràfica. El 2016 va posar en marxa l'*streaming* regular de concerts seleccionats.

1901

2021

**Warsaw
Philharmonic**

Notes al programa

LUTOSŁAWSKI, PETITA SUITE

La *Petita suite* del cèlebre compositor polonès Witold Lutosławski té l'origen en un encàrrec del director Roman Jasiński per a l'Orquestra de la Ràdio Polonesa de Varsòvia l'any 1950. La primera versió de l'obra estava escrita per a orquestra de cambra i així es va estrenar en una emissió radiofònica sota la direcció de Jerzy Kołaczkowski. L'any següent, el 1951, la versió de cambra va ser orquestrada pel compositor per a interpretació simfònica, versió que s'ha imposat a la primera i que avui dia és l'habitual en els concerts.

La suite s'estructura en quatre moviments: «Fife» (*Allegretto*), «Hurra Polka» (*Vivace*), «Cançó» (*Errante*) i «Dansa» (*Allegro molto*), en què s'utilitzen melodies tradicionals de Machów, zona del sud-est polonès. Després de l'estrena, aviat es va convertir en una de les peces més populars de la música polonesa. El primer moviment al·ludeix al pifre, una petita flauta travessera de timbre molt agut que té l'origen en les bandes militars suïsses i que tradicionalment s'acompanya de la caixa (tal com ho recrea el compositor polonès en aquesta peça). El segon moviment de la suite ens porta a l'esperit de l'*scherzo* amb un intel·ligent ús humorístic del ritme ternari en una estilització d'una dansa originalment binària. La melodia de la «Cançó» és un diàleg constant i l'últim moviment és una peça tripartida que al·ludeix, en les seccions primera i última, a una dansa de la ciutat de Rzeszów anomenada *lasowiak*, mentre que la part central s'inspira en una cançó popular lírica polonesa en tempo *Poco più largo*.

Podem veure la *Petita suite* com una composició que estilitzava la música folklòrica amb gran imaginació i virtuosisme tècnic i aïllada de les circumstàncies històriques que van envoltar la seva creació. En la producció creativa de Lutosławski aquesta pàgina compleix també el paper de preludi o estudi tècnic de les idees compositives del músic per al seu *Concert per a orquestra* (1954), obra que constitueix el cim del neoclassicisme de la música polonesa, també basada en gran part en inspiracions folklòriques.

RAKHMÀNINOV, CONCERT PER A PIANO NÚM. 2

Rakhmàninov és un dels compositors més apreciats del segle XX i, dins del seu catàleg, el segon concert per a piano és amb certesa la seva obra més coneguda. Gran part de la seva popularitat és conseqüència del seu exili als Estats Units, on aquest concert va ser transformat en un producte de cultura mitjana, adaptat a les necessitats d'un públic massiu desitjós d'apropriar-se de marques de distinció pròpies de l'«alta cultura». Ni Rakhmàninov ni la seva música tenen la culpa d'haver inspirat cançons tan embafadores com «Full moon and empty arms», escrita per a Frank Sinatra el 1945 i basada en el tercer moviment d'aquest concert. Però, segurament, perdonarem a la indústria cultural de masses per excel·lència, el cinema, que ens hagi brindat *Brief encounter* (*Breu encontre*), la meravellosa pel·lícula de David Lean amb una banda sonora que és aquest mateix concert. Aquest vincle amb la cultura popular reforça que una de les qüestions recurrents que es plantegen en els comentaris sobre la figura de Rakhmàninov sigui la de la seva posició respecte dels corrents més «avançats» de la música de la primera meitat del segle XX. Per a Rakhmàninov, els compositors que ell anomenava «futuristes» eren «renegats, individus sense pàtria a la recerca d'internacionalisme», productors d'obres «pesades, emfàtiques i artificials». Però també és cert que Rakhmàninov va diferenciar el futurisme del modernisme en donar a aquest segon terme el significat de talent per innovar dins de la tradició.

Rakhmàninov tenia un concepte subjectivista de la música, les arrels de la qual estaven en el Romanticisme. Podem comprovar-ho en l'afirmació següent, de 1932: «Què és la música? Com podria definir-se? La música és una tranquil·la nit de lluna, el murmur del fullatge a l'estiu. La música és el toc llunyà de les campanes al capvespre. La música neix del cor i només apel·la el cor; és amor! La germana de la música és la poesia, i la seva mare, la tristesa». Podria semblar que aquestes idees justificarien la lletra de la cançó de Sinatra abans esmentada, que comença així: «Full moon and empty arms / The moon is there for us to share / But where are you?» [«La lluna plena i els meus braços buits / Ha sortit la lluna perquè la compartim / Però, on ets?»]. No obstant això, aquesta lectura seria superficial, a més d'inadequada. Rakhmàninov concebia la composició com «un ritual sagrat, un procés a través del qual es creen noves idees musicals que posteriorment es revesteixen de belles sonoritats». És a dir, per a ell, la composició era a les antípodes de la producció en sèrie pròpia de la indústria musical. Ell entenia que la composició es basava, a més, en l'aplicació d'una tècnica pianística molt sòlida, harmònica i contrapuntística, que ell mateix havia adquirit, amb fatiga i força sacrifici, al llarg de la seva infància i adolescència, quan va ser sotmès a l'exigència i la disciplina pròpies de l'ensenyament musical rus.

D'origen aristocràtic, abans d'abandonar Rússia el 1917 fugint del règim soviètic,

Rakhmàninov va desenvolupar una notable carrera en la composició i també com a director d'orquestra i pianista. Aquest concert és una de les composicions amb què es va consolidar la seva celebritat durant la primera fase de la seva carrera. S'associa amb una anècdota ben coneguda, segons la qual aquesta partitura és el resultat d'un tractament mèdic que el va ajudar a superar el sotrac emocional en què el va sumir el fracàs de la seva *Primera simfonia*. La partitura del seu *Segon concert* transmet, de fet, una mena d'estat de gràcia. Podria ser conseqüència del tractament hipnòtic al qual va ser sotmès per fer-lo sortir de la depressió? Durant el trànsit, Nikolai Dahl, dedicatari de l'obra, li feia repetir: «Escriuré un concert amb facilitat... Escriuré un concert magnífic...».

L'obra comença amb una esplendorosa sèrie d'acords *in crescendo*, en la qual podríem endevinar una al·lusió a les campanes de les esglésies russes que van inspirar a Rakhmàninov una bona part de la seva música. A continuació, el tema enunciat per les cordes i el clarinet podria evocar la música popular. El piano queda en un segon pla. No obstant això, poques partitures presenten un equilibri tan perfecte entre orquestra i solista com aquesta obra. El seu èxit es deu en gran manera a aquesta qualitat. En l'*Adagio sostenuto* prossegueix aquesta espècie de *pas de deux* entre piano i orquestra, els quals mantenen una relació que transmet delicadesa i serenitat a parts iguals. Una decidida marxa ens fa sortir del somni i es fon amb el primer tema del tercer moviment, de caràcter molt rítmic, encara que és el segon tema el gran protagonista de l'*Allegro scherzando* final. Es tracta d'un dels passatges melòdics més memorables de la història de la música. En la recapitulació, es transforma en pirotecnia pianística i orquestral i passa pel filtre de Bach abans de ser enunciat per les cordes i retornar al piano. Ofereix un exemple del «perfecte contrast» que Rakhmàninov perseguia en les seves composicions. La coda ens condueix a un brillant final en mode major.

Teresa CASCUDO

GRIEG, SIMFONIA EN DO MENOR

Edvard Grieg va acabar la *Simfonia en do menor* el 1864. El 4 de maig se'n van estrenar els tres últims moviments als jardins Tivoli de Copenhaguen, sota la batuta de Hans Christian Lumbye. La darrera interpretació de l'obra en vida del compositor, aquesta vegada completa, va tenir lloc el 1867 a Bergen, lloc de naixement de Grieg, per part de l'orquestra simfònica de la ciutat. Després, Grieg va escriure a la partitura l'avertiment següent: «Aquesta obra mai no ha de ser interpretada», argumentant que pertanyia a un període de la seva joventut que ja havia deixat enrere. És possible que la seva desil·lusió es degués al fet que es va sentir poc segur de si mateix després d'escoltar la *Primera simfonia* del seu compatriota Johan Svendsen (1840-1911) l'octubre de 1867. I és que Grieg va trobar en la simfonia de Svendsen «el geni més espurnejant, el to nacional més audaç i un maneig realment brillant de l'orquestra». Potser Grieg havia somiat de ser el primer simfonista romàntic nacional noruec, però després va arribar a sentir que el gènere de la simfonia no era el camí adequat per a ell.

Obeint la voluntat del compositor, durant més d'un segle aquesta simfonia va romandre oculta al públic als arxius de la Biblioteca Nacional de Bergen. La reestrena de la composició va ser objecte d'un intens debat. El Festival de Bergen volia interpretar-la, inicialment el 1978, amb motiu de la inauguració de la nova sala de concerts Grieghallen, però la biblioteca pública de la ciutat no va voler lliurar la partitura manuscrita. Dos anys després, el tema va tornar a sorgir: el director rus Vitaly Kataev havia adquirit una fotocòpia de la partitura d'un erudit noruec i va interpretar i gravar la *Simfonia* a la Unió Soviètica el desembre de 1980. Aconseguir una interpretació i un enregistrament en sòl noruec va esdevenir un afer d'orgull nacional, i el 30 de maig de 1981 la *Simfonia* es va interpretar per fi al Festival Internacional de Bergen, sota la batuta del director noruec Karsten Andersen, amb una retransmissió televisiva en directe.

Ibermúsica

Perquè t'interessa.

LA VANGUARDIA

bcn
classics

Palau de la Música
L'Auditori

22/23

Nova
temporada!
#tornalapassió

Entrades i
abonaments
bcnclassics.cat
Tel 93 342 61 75

@bcnclassics

25.10.22

L'AUDITORI

**Yo-Yo Ma
Kathryn Stott**
Schumann i Falla

08.11.22

L'AUDITORI

Rèquiem de Verdi
Cor i Orquestra Simfònica de Milà
Claus Peter Flor

28.11.22

PALAU DE
LA MÚSICA

Zubin Mehta
Bayerische Rundfunk (Orquestra
Simfònica de Ràdio Baviera)

14.12.22

L'AUDITORI

**Yuja Wang
Philharmonia Orchestra
Santtu-Matias Rouvali**
Rakhmàninov i Txaikovski

17.02.23

PALAU DE
LA MÚSICA

Evgeni Kissin
Bach, Mozart, Debussy i Rakhmàninov

24.03.23

PALAU DE
LA MÚSICA

Scheherezade
Denis Kozhukhin
Orquestra de Ràdio Frankfurt
Alain Altinoglu

13.04.23

L'AUDITORI

**Concierto de Aranjuez i Bolero
de Ravel**
Pablo Sainz Villegas
Orquestra Nacional Belga
Josep Vicent

31.05.23

PALAU DE
LA MÚSICA

**La Júpiter de Mozart i l'Heroica
de Beethoven**
Orchestre des Champs-Élysées
Philippe Herreweghe

07.06.23

PALAU DE
LA MÚSICA

Les quatre estacions de Vivaldi
I musicí
Marco Fiorini

Cicle BCN Clàssics 21/22

Organitzen:

TRITÓ

IBERMÚSICA

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEO
CATALÀ

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

GOVERN
DE CATALUNYA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

inaem
INSTITUTO NACIONAL
DE ARTES ESCENICAS

Col·laboren:

Mitjans oficials:

Cat *W* música

SER
CATALUNYA

LA VANGUARDIA

woman *magazine*

Troba'ns a:

Enamorats, 35
08013 Barcelona

www.bcnclassics.cat
contacte@bcnclassics.cat
93 342 61 75

@bcnclassics

GAUDIM LA MÚSICA EN SILENCI

MOLTES GRÀCIES!